Cotidian on-line

BASARABIA LITERARĂ

Societatea Scriitorilor Romani din Basarabia

ACADEMICIANUL CONSTANTIN BARBU: EUGEN SIMION, INCHIZITORUL RAMOLIT

septembrie 13, 2023

Interviu realizat de Costin Crețu

– De ce crezi că a tipărit Eugen Simion această carte în care vrea să pornească un război împotriva tuturor eminescologilor, el nefiind eminescolog?

Academicianul Eugen Simion, inchizitorul ramolit al eminescologiei, a tipărit cartea *Maladia lui Eminescu și maladiile imaginare ale eminescologilor* cu dorința și voința de a falsifica iluzoriu și cu orice preț un adevăr cumplit: uciderea lui Mihai Eminescu.

Calculul lui Simion a fost acesta:

1. a) Eugen Simion îi viclenește pe doctorii Irinel Popescu, acad. Victor A. Voicu, Octavian Buda, Dan Prelipceanu, Călin Giurcăneanu, Bogdan O. Popescu, Eduard Apetrei, Codruț Sarafoleanu, Vladimir Beliș și pe acad. Ioan Aurel Pop (împreună cu Cecilia Cârja și Ioana Bonda) ca să stabilească moartea lui Eminescu prin intoxicare cu mercur.

2. b) Eugen Simion prezintă diagnosticul medical drept absența sifilisului (într-o așa-zisă consfințire de către Academia Română) și moartea lui Eminescu din cauza unui tratament eronat cu mercur. Numai că textul [*Autopsiei lui*] *Mihail Eminescu* a fost publicat de câteva decenii (chiar dacă și cu câteva zeci de greșeli de transcriere); un facsimil (fragment plus o filă, fără indicarea sursei) a fost publicat de Călin Cernăianu. Facsimilul color inedit al [*Autopsiei lui*] *Mihail Eminescu* (BAR, ms. I, 1) și transcrierea fără eroare a textului (cu stabilirea indubitabilă a autorului, doctor Suțu, care n-a semnat documentul) le-am publicat eu de patru ori până acum. Anume în *Codul invers. Arhiva înnebunirii și a uciderii nihilistului Mihai Eminescu* (vol. XXI), în *Eminescu a fost ucis*, în *Autopsia lui M. Eminescu*, în *Regele și Maiorescu sau despre uciderea lui Eminescu* (interviu realizat de Maria Huculici, publicat în *Evenimentul zilei,* 15 ianuarie 2014 și, integral, în *Ziariști Online, în decembrie 2013*).

3. c) Eugen Simion vrea să-l absolve de vină pe Maiorescu (și pe Rege), criticul Junimii fiind cel care l-a internat forțat în **cămașă de forță** și nelegal (Art. 442 din Codul Civil nu îi permitea interdicția și internarea la Institutul Caritatea). Simion este stupefiant prin ceea ce debitează în argumentul cărții *Maladia lui Eminescu,* anume

că Maiorescu este **„legislatorul culturii române".** Nimeni nu este legislatorul unei culturi. Simion, ca și Manolescu (pe care îl consider necalificat în materie de Eminescu), se visează ca urmaș al lui Maiorescu, în linia: Maiorescu – Lovinescu – Călinescu – Manolescu / Simion. Numai că Maiorescu este răspunzător de uciderea lui Eminescu (împreună cu Regele), este și agent străin, este și plagiator român (*Logica „lui"* este o sumă de texte plagiate). Mai vrei Eugen Simion să fii urmașul lui Maiorescu? Acest academician analfabet năzuia încă de pe vremea când scria în *Lupta de clasă* să fie critic de direcție pentru cultura română, un fel de inchizitor în 1959, și un ramolit în 2015. Suntem cu toții curioși să vedem de ce se sforța Eugen Simion să fie inchizitor critic în 1959? Iată ce scria Eugen Simion în *Lupta de clasă* în articolul *Studii monografice despre creația unor scriitori*: „Epoca dintre cele două războaie a fost o epocă agitată de intensă luptă ideologică între cele două culturi. Clasa muncitoare – în frunte cu avangarda ei marxist-leninistă, Partidul Comunist Român – a exercitat o influență din ce în ce mai puternică – directă și indirectă – în viața ideologică a țării. În același timp, curente reacționare, fasciste, întreținute de clasele exploatatoare, amenințau să sufoce cultura și tradițiile ei înaintate. Aceasta a constituit o perioadă zbuciumată din istoria literaturii române." Mai departe, inchizitorul proletcultist Eugen Simion îl ceartă pe G.M. Zamfirescu pentru că „n-a văzut în muncitorul revoluționar acea forță capabilă să dărâme falsa scară de valori a lumii capitaliste". În schimb, Simion laudă „nuvelele militante, pline de patos revoluționar, ale lui Alexandru Sahia". Laudă, de asemenea, „meritul criticii marxiste" ascuns în

> pana lui Ov.S. Crohmăliceanu (mentor, alături de stalinistul Paul Cornea, prozatorului Cărtărescu). Simion se arată convins sincer de Marx (din care nu dă nici un citat!): „în lumina esteticii marxiste, acceptarea unui primat al „psihologicului" înseamnă o reîntoarcere fără ocolișuri la idealism".

Eugen Simion nu va putea niciodată să scrie o istorie a literaturii române pentru că a desființat-o deja în articolul din *Lupta de clasă.* Pentru Simion, poezia ermetică e nulă, avangarda n-are nici o valoare, gândirismul lui Blaga ar trebui amendat fiindcă este un „curent reacționar, care a cultivat misticismul și diversiunea naționalistă". Analfabetul poate chiar să scrie că „poeții mistici germani pe care îi imitau tradiționaliștii recurgeau la ereticii medievali pentru a descoperi, printr-un soi de vrăjitorie teologizată, drumul spre divinitate". Nu știu cum de nu i-a fost rușine să se urce în scaunul de președinte al Academiei Române! Eugen Simion a scris de mai multe ori că a publicat de foame în *Lupta de clasă* dar când citești și rechizitoriile teoretice din *Gazeta literară,* se naște întrebarea: **la cât căcat a mâncat, de ce minte că-i mai era foame?**

– Ce crezi că înțelege Eugen Simion prin „zelatori, delatori, retori, oratori, limbuți, complexați, resentimentari, nemernici"?

– Este problema lui Eugen Simion că intră în polemică împotriva unor eminescologi de temut. El n-a avut curaj să polemizeze nici cu criticul minor Nicolae Manolescu, care l-a umilit numindu-l **Poulidor** (adică al doilea biciclist al Franței!).

Plagiatorul Manolescu (copiator din Jauss, Mihai Zamfir etc.), numindu-l pe Eugen Simion-**Poulidor**, adică al doilea biciclist (al Franței), recunoștea, pe

canapeaua lui Freud, că el este primul biciclist (poate chiar al Franței, că tot e el ministru UNESCO al României la Paris). Între complexați probabil a trecut-o pe Ioana Both. Între oratori, limbuți și resentimetari, pe cei de la *Dilema*: N. Manolescu, Andrei Pleșu, Z. Ornea, Cristian Preda etc., M. Cărtărescu. Supărat ar putea fi pe Călin Cernăian, care l-a desființat pe academician în *Conjurația anti-Eminescu* (fără motive clare, ca să fiu obiectiv).

Numai că memoria și vârsta îi joacă feste lui Eugen Simion când scrie că Noica ar fi produs sintagma *nemernicia românească.*

– Eugen Simion, într-o recreație a memoriei, îi atribuie lui Noica sintagma „nemernicia românească", deși Noica vobea despre o ***netrebnicie*** *românească. Explică-mi acest lucru.*

– În *Jurnalul de la Păltiniș,* Gabriel Liiceanu vorbește despre *netrebnicia românească,* cu care Noica înjura în 1973, întristat de nefacsimilarea caietelor lui Eminescu: „mama ei de ne-trebnicie românească! Cu stimă, Constantin Noica". Atunci când un filosof genial vorbește historial despre trebnicie și netrebnicie, are în abisul minții și pe Sollen și pe chrè. Nu poți să-i ceri lui Eugen Simion să știe Kant (din care nu citează niciodată în 80 de ani de viață, nici când scrie *Proza lui Eminescu,* în 1964), nici greacă veche. Că greacă bizantină nu știe, și de aceea îi spun că minte că a citit de nu știu de câte ori Eminescu în întregime.

Așadar, Eugen Simion trebuie să rămână în nemernicia lui, netrebnicia rămâne pentru alții. Academicianul falsificator și mincinos a vrut să pună ștampila Academiei peste minciuna bolii lui Eminescu. Îi era teamă că rămâne fără tăticul criticii literare românești. Și, ca bun european, fost stalinist (care cita excitat în *Lupta de clasă* „revolta în

genunchi“ despre care vorbea „criticul sovietic Kemenov“) îl vede pe Maiorescu „germanofil“. S-au schimbat vremurile!

Din Vladimir Simionovici Kemenov, Eugen Simion a luat *teoria celor două culturi,* anume din cartea *Caracteristicile a două culturi* apărută la Editura Partidului Comunist Român în 1948. Răspândacul kominternist Eugen Simion era îmbibat de „cele mai grandioase idei ale timpului, ideile lui Lenin și Stalin, în imagini caracteristice ale realismului socialist“. Pare incredibil, dar Eugen Simion și-a însușit teoria celor două culturi (chiar citează sintagma), și-a însușit teoria revoluției socialiste și a realismului socialist din Kemenov și alți zmei ai epocii.

Kemenov era cofondatorul ARLUS care era subordonat ideologic VOKS-ului. VOKS este „Asociația Generală pentru Relații Culturale ale URSS cu Străinătatea“ condusă de Kameneva (sora lui Troțki), Denisov, Petrov și Vladimir Simionovici Kemenov. După informații franceze VOKS este „controlată de NKVD“, „întreține legături cu poliția politică (NKVD)“ și cu „Comitetul Central al Partidului Sovietic“. Arhiva care adăpostește conexiunile NKVD – VOKS – ARLUS se constituie în Fondul R-5283 și are 13.351 de dosare, conservate la Moscova de către GARF. Așa-zișii corifei ai criticii literare române din ultimii 50 de ani care se pretind demențiali urmași ai lui Maiorescu scriau amândoi în *Lupta de clasă*.

În toxica *Luptă de clasă,* Eugen Simion și Nicolae Manolescu scriau alături de Stalin, Dej, L. Tismăneanu, Paul Cornea, Silviu Brucan etc.. *Lupta de clasă* era „Organul teoretic și politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român“, iar Eugen Simion publica sinistrul articol *Studii monografice despre creația unor scriitori* în numărul

din septembrie al anului 1959 (pag. 106-118). De câțiva ani, falsificatorul Eugen Simion tot încearcă să inducă în memoria comunității științifice că marele filosof Noica l-ar fi învățat să facsimileze manuscrisele lui Eminescu! Trebuie să se știe că, în timp ce Eugen Simion făcea pe procurorul culturii române în 1959, marele filosof Noica era arestat în decembrie 1959. Are dreptate Simion să vorbească despre **nemernicia românească**, a lui și a celorlalți tineri staliniști. Proiectul Noica – Barbu este singurul proiect autentic privitor la tipărirea manuscriselor lui Eminescu în facsimil, transcrierea manuscriselor pagină cu pagină, refondarea ediției Perpessicius, comentarea adecvată și consubstanțială, refacerea bibliotecii genialului poet.

Cum a sărit stalinistul Eugen Simion de la *Lupta de clasă* direct la Sorbona din Paris sunt puțini care știu. Dar știu. În timp ce în *Lupta de clasă* îi „înjura" pe „fasciștii" interbelici (Eliade, Cioran, Noica, Vulcă-nescu?), la Paris trebuie să-i fi avut ca țintă non-imaginară pe Cioran (21, Rue de l'Odéon), Eliade (4, Rue Charles Dullin). O Monica Lovinescu (baba relativă de la Paris, doar nu degeaba își dăduse doctoratul pregătitor în Eugen Lovinescu…), Eugen Ionescu…

(Va urma)

Sursa: Ziaristi Online

Maladiile lui Eugen Simion. Constantin Barbu sare în apărarea lui Eminescu: "Eugen Simion – Inchizitorul ramolit" (II)

February 10, 2015, 3:12 pm

Preşedintele Fundaţiei pentru Stiinţă şi Artă, Eugen Simion, a publicat împreună cu 13 autori un volum intitulat „*Maladia lui Eminescu şi maladiile imaginare ale eminescologilor*" prin care încearcă să "claseze" cazul morţii lui Eminescu. Volumul, considerat lamentabil de lumea eminescologilor, a provocat reacţii pe măsură. Portalul Ziaristi Online a prezentat deja prima parte a unei analize "la sânge" pe care profesorul Constantin Barbu, discipolul lui Constantin Noica, i-o face atât lui Simion cât broşurii în cauză. Maestrul Constantin Barbu,

revoltat, a publicat în replică lucrarea "Eugen Simion – Inchizitorul ramolit", în care sunt redate şi extrase din "operele" lui Simion din organul PMR si PCR "Lupta de clasă". Cum ar fi: ***„Epoca dintre cele două războaie a fost o epocă agitată de intensă luptă ideologică între cele două culturi. Clasa muncitoare – în frunte cu avangarda ei marxist-leninistă, Partidul Comunist Român – a exercitat o influență din ce în ce mai puternică – directă și indirectă – în viața ideologică a țării. În același timp, curente reacționare, fasciste, întreținute de clasele exploatatoare, amenințau să sufoce cultura și tradițiile ei înaintate. Aceasta a constituit o perioadă zbuciumată din istoria literaturii române.".*** **Astăzi continuam cu partea a doua a interviului pe care Constantin Barbu i l-a acordat lui Costin Creţu:**

3CP(R)
194

Proletari din toate țările, uniți-vă!

LUPTA DE CLASĂ

ORGAN TEORETIC ȘI POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMIN

SERIA a V-a
ANUL XXXIX

Nr. 9

SEPTEMBRIE 1959

S U M A R:

Pag.

DIN PRESA PARTIDELOR COMUNISTE ȘI MUNCITOREȘTI

— *Tezele Biroului Politic al C.C. al P.S.U.G. cu prilejul sărbătoririi a 10 ani de la întemeierea Republicii Democrate Germane* 92

— *Declarația Comitetului Central Executiv al Consiliului Național al Partidului Comunist din India cu privire la Kerala* 100

CRITICĂ ȘI BIBLIOGRAFIE

EUGEN SIMION: *Studii monografice despre creația unor scriitori* 106

— *Pe urmele materialelor publicate* 115

STUDII MONOGRAFICE DESPRE CREAȚIA UNOR SCRIITORI*

Alcătuirea unui tratat științific, marxist, de istorie a literaturii romîne constituie o preocupare centrală a istoricilor și criticilor noștri literari. O modalitate eficace de a anticipa un tratat de istorie a literaturii este aceea a monografiilor. Sintezele preliminarii despre un scriitor sau ...

... referă la o perioadă comună din istoria literaturii romîne, și anume la perioada dintre cele două războaie mondiale, cu prelungiri, în cazul lui Zaharia Stancu și Cezar Petrescu, pînă în zilele noastre. Epoca dintre cele două războaie a fost o epocă agitată de intensă luptă ideologică între cele două culturi. Clasa muncitoare — în frunte cu avangarda ei marxist-leninistă, Partidul Comunist Romîn — a exercitat o influență din ce în ce mai puternică — directă și indirectă — în viața ideologică a țării. În același timp, curente reacționare, fasciste, întreținute de clasele exploatatoare, amenințau să sufoce cultura și tradițiile ei înaintate. Aceasta a constituit o perioadă zbuciumată din istoria literaturii romîne. În puține alte epoci ale literaturii noastre, scrisul a fost atît de polemic, în nici o altă epocă a literaturii romîne, tradiția realistă n-a avut atît de luptat împotriva curentelor ostile artei și umanității. Studierea operei în strînsă legătură cu condițiile social-economice ...

– De ce vorbește Eugen Simion despre Eminescu drept „victimă recentă a fanteziei negre“ dezlănțuite împotriva lui Maiorescu?

– Academicianul Eugen Simion este obraznic și impertinent. Există câțiva eminescologi „tari“, care cunosc Eminescu și în operă și în viață. O chintesență de eminescologi. Cu care anti-eminescologul Simion nu poate polemiza niciodată. Pentru că nu știe carte și chiar dacă ar fi vrut să se specializeze în Eminescu nu ar fi fost în stare fiindcă nu-l ține celula. Nici în broșura lui despre *Proza lui*

Eminescu (1964) nu-l citează pe Maiorescu deloc! Doar ca traducător al unui capitol din Schopenhauer (*Despre geniu*), cu trimitere bibliografică inexactă…

Tot ce scrie Simion despre *archaeus* este „parafrază inadecvată" (ca să nu zic plagiat) din Călinescu. Ar fi bine să deschidă măcar traducerea lui Eminescu din Kant, ca să nu zică posteritatea că a murit prost fără să știe ce e Ding an sich și cu e cu spațiul și timpul… Desigur, niciodată n-a spus Eugen Simion că Immanuel Kant ar fi punctul lui forte.

Eugen Simion se preface că e Maiorescu și ne trimite la balamuc pe toți! Ce ar vrea el să spună prin *fantezie neagră*? Cultura minoră, de institutor imaginar, a lui Eugen Simion nu-i permite să discute nici opera, nici viața lui Eminescu. El nu știe nici măcar istoria sifilisului, cum aș îndrăzni eu să-l mai întreb care-i istoria rațiunii pure?! De altfel, doctorii repetă ceea ce au scris I. Nica și Octavia Vuia. E dreptul fiecăruia dintre doctorii care scriu în această carte să analizeze subiectiv **semnele** medicale păstrate (ca documente reale, ca mărturii contemporane poetului, ca amintiri, rememorări…).

Eu am analizat și am adus la lumină [*Autopsia lui*] *Mihail Eminescu* (autor Suțu), *Creerii lui Eminescu* (autor dr. Al. Tălășescu), mărturia nepotului doctorului Suțu, o mărturie din arhiva A.C. Cuza.

Cu puterea acestor probe, cer deshumarea lui Eminescu.

Academicianul închipuit de azi și uitat de mâine (urmându-l pe necalificatul Manolescu) pune în discuție crima împotriva lui Eminescu. Neștiind istorie literară, nu știe textul lui Eminescu despre *fond și formă* (în care îl desființează pe Maiorescu), despre *ein aufgegebener Mensch*, nu

știe prefețele lui Caragiale la edițiile din Eminescu (și nici ura lui Maiorescu împotriva lui Caragiale), nu știe de ce Creangă n-a mai terminat o poveste pe care vrea să i-o dedice, manuscris, lui Maiorescu, nu știe nici două scrisori foarte grăitoare din corespondența Slavici – Maiorescu și Maiorescu – Slavici.

Dar, Eugen Simion, de fapt nu știe nimic. De aceea îl și obligă să se sinucidă științific pe modestul academician Aurel Ioan Pop. În articolul *Mihai Eminescu. Repere biografice* (*Maladia lui Eminescu…* pag. 30) Aurel Ioan Pop scrie stupefiant ca pe vremea când Eugen Simion lucra la *Lupta de clasă*: „Am constatat că s-a scris destul de mult pe această temă, mai ales după 1989 și chiar recent, spre sfârșitul anilor 90 și începutul anilor 2000, inclusiv anul acesta, la București, sub egida Academiei Române a avut loc o conferință care și-a propus rezolvarea misterului bolii lui Eminescu și stabilirea odată (sic!) pentru totdeauna a unui diagnostic asupra căruia să nu mai planeze dubii și controverse. Comisia de medici care au (sic!) studiat dosarul poetului au (sic!) ajuns la concluzia că acesta a suferit de psihoză maniaco-depresivă, cunoscută azi și sub numele de sindromul bipolar." Întâi de toate academicienii ar trebui să învețe limba română. Nu vreau să dau exemple ridicole din textul lui Aurel Ioan Pop. Vreau doar să știe și el și Eugen Simion că nu sunt ei savanții care pot stabili ceva pentru totdeauna. Băieți, dictatura a murit! Frecându-vă toată ziua de pecenegul plagiator dan berindei, v-ați infectat.

– De ce s-ar opune Eugen Simion tezei asasinării lui Mihai Eminescu cu complicitatea lui Maiorescu?

– Eugen Simion este un personaj închipuit, care fantazează de unul singur că ar fi vreo instituție

intelectuală care-și permite să dea verdicte. Într-un fel, el este scheletul din propriul său dulap. După crizele de inchizitor vioi din *Lupta de clasă* și din *Gazeta literară*, a ajuns astăzi să aibă crize de ramolit care nu mai știe nici ce-a zis Noica și nu mai știe bine nici versurile lui Eminescu (a se vedea prefața lui Simion la volumul I din Eminescu, Opere, ed. D. Vatamaniuc). L-am provocat public pe Simion, l-am provocat public pe Manolescu. Le-am dat aceeași temă: să scrie cîte 20 de pagini despre *Luceafărul* lui Eminescu, ca să-i vadă școlarii cât sunt de ridicoli în analiză, chiar proști. A le spune că sunt proști nu este o jignire ci o dovadă de sinceritate și de prietenie. Îi spun prietenește lui Eugen Simion că este bine să recunoască superioritatea…

A uitat că a coordonat un manual în care s-au furat peste 40 de pagini, chiar din ograda lui Liiceanu.

Să-i amintim academicianului Simion textul lui Liiceanu, intitulat *Un jaf cultural*:

„Am aflat de transplantul celor 40 de pagini din cartea dnei conferentiar Maria Catanescu, aparuta la Editura Humanitas, in manualul de limba romana publicat de Editura Corint, punindu-mi cineva revista Observator cultural in mina. M-a uimit in primul rind articolul doamnei Carmen Musat, cel in care, cu pendanterie filologica si cu o indignare bine temperata, se facea expertiza unui jaf cultural. (Spun „jaf", pentru ca la 40 de pagini nu mai poate fi vorba de „furt".) „Ia uite, mi-am zis, intr-o lume de gasti, mai exista cineva care functioneaza ca o adevarata instanta culturala. Mai exista cineva care reactioneaza pur si simplu pentru ca sanatatea unei comunitati culturale este grav afectata." I-am multumit in gind si mi-am propus sa-i scriu citeva rinduri. Pina astazi nu am facut-o.

Ce sa spun despre doamna doctor Florina Rogalski, autoarea jafului? In cazul dinsei, motivele mele de melancolie sint multe si greu de sistematizat. Am cunoscut-o asta-vara, in timpul unei dezbateri furtunoase cu ministra invatamintului pe marginea manualelor liceale. O adevarata doamna: tinuta distinsa, bun gust vestimentar, o umbra placuta de aroganta pe chip, o dictie impecabila, discurs fluent si articulat, patetism si indignare atit cit cereau imprejurarile. Cum va fi intrind acum aceasta doamna in clasele Scolii Centrale („de filologie“) tragind dupa ea povara unui plagiat de 40 de pagini? Judecind dupa raspunsul – impudic – pe care l-a dat ***Observatorului cultural****, banuiesc ca pastrindu-si aerul distins si assuré. Doamna Rogalski nu regreta si nu-si cere scuze ca fura haiduceste din cartile colegilor ei. Ca orice hot cu tupeu se supara pe Carmen Musat, iar pe noi ne lamureste ca fiind vorba de informatii standardizate, bine sintetizate de Maria Catanescu, orice expunere despre originile limbii romane va lua in mod fatal forma textului catanescian.*

Dar un plagiat, se vor intreba multi, este, ca deposedarea de o proprietate intelectuala, un furt ca toate furturile sau un furt, doar asa…, sa-i zicem, „metaforic“? Raspuns: un plagiat este un furt-furt. Florina Rogalski va fi platita de catre Editura Corint pentru citeva zeci de mii de manuale de romana. Suma este considerabila (peste 100 de milioane) si ea va reprezenta contravaloarea paginilor pe care Florina Rogalski le-a luat cuvint cu cuvint din cartea Mariei Catanescu fara sa o mentioneze pe aceasta, ca autoare, pe coperta si fara ca aceasta sa fie, la rindul ei, platita. Pe scurt, doamna Rogalski i-a furat doamnei Catanescu drepturile ei de autor. Iar Editurii Humanitas, care avea proprietatea editoriala

asupra cartii Mariei Catanescu, ea i-a furat drepturile editoriale.

Sub comunisti, unde am lucrat ca cercetator la un institut al Academiei, un plagiat atragea dupa sine desfacerea contractului de munca. Banuiesc ca doamna profesoara dr. Rogalski va continua sa-i invete limba romana pe elevii de la Scoala Centrala, recomandindu-le manualul „ei", propunindu-le, adica, hotia ei. Dar cum o vor privi elevii pe profesoara pe care au prins-o copiind?

O ultima vorba despre Eugen Simion, „coordonatorul" manualului. Ce gir! Cu ce sanse pleaca la drum un manual coordonat de insusi presedintele Academiei! Iar „batrinul" presedinte ii bate protector pe umar pe „tinerii mei colaboratori" si ii lauda pentru ca „s-au straduit – ne spune el in Prefata – sa explice in mod convingator aparitia si evolutia limbii romane atit cit spatiul le-a permis". Si spatiul le-a permis pret de un furt de 40 de pagini.

Ce neinspirat, dl Simion! Sa laude tocmai paginile doamnei Catanescu, pe care dinsul le-a atribuit „tinerei colaboratoare" Rogalski. Ce nesansa! Sa coordonezi o hotie de asemenea proportii!

Gabriel LIICEANU

Director al Editurii Humanitas " (http://www.observatorcultural.ro/)

Elita plagiară nu stă degeaba. Slugile ideologice au născut azi, au întreținut paralitic și vor domina dement falimentul României în existență, istorie, cultură, educație, pretigiu, viitor…

Voi povesti altădată, pe larg, cum l-am obligat pe Simion să tipărească manuscrisele lui Eminescu, pe care nu le-a răsfoit nici astăzi, pe care nu le poate citi niciodată. De altfel, nici nu știe că 32 de volume din 39 au greșeli de impozare, pagini lipsă, multe

rânduri șterse… Evident, **caietele lui Eminescu trebuie tipărite din nou**. Vreau să afle în chip special și apăsat că a semnat peste munca lui Mircia Dumitrescu (cu cei 40 de stundenți ai săi) și a Gabrielei Dumitrescu, el nefăcând absolut nimic.

Stupid fiind, ca și Manolescu, neinițiat și incult nu vrea să se documenteze în epoca Eminescu și se expune ridicol scriind prefețe de trei-patru pagini. Degeaba i-am dat vreo 10-15 volume din cele 21 ale *Codului invers*! Omul se odihnește bine în incultura lui academică. Aș vrea să-l văd pe Eugen Simion la un post de televiziune explicându-i duduii excitate de ce a tradus
Eminescu *Inbegriff* prin *asumțiune*.
Despre *Gramatica sanscrită* mi-e frică să-l întreb ceva fiindcă în volumul XXIV ne obligă să îl credem pe cuvânt că ar exista limba **sunskrita.** Imbecilii care-i luaseră intergatoriul din 13 iunie 1889 lui Eminescu scriau „limba sanscriptă". Pe cine să crezi: pe Simionul din 2015 sau pe imbecilii din 1889?

Superficialul Simion nu vrea să-și vadă tătucul critic ca asasin, fiindcă rămâne orfan (de Eminescu nu-i pasă!). Și nici Regele Carol I nu trebuie amestecat în crima împotriva lui Eminescu, fiindcă rămâne Academia Română fără fondator.

Să nu fi știut Nietzsche ce transmite când scria că „Hohenzollernii sunt o rasă de criminali stacojii"?

Nu știu câți academicieni sub acoperire are această societate, dar știu că **românii cei mai geniali: Eminescu, Brâncuși, Noica nu au fost membri ai Academiei Române în timpul vieții.** Ar fi fost și greu fiindcă Statutul Academiei Române are greșeli de ortografie, ceea ce Eminescu și Noica n-ar fi suportat. Brâncuși nu le-ar fi observat, fiindcă el însuși făcea greșeli de ortografie. Dar nu de artă!

– Eugen Simion consideră o ***iraționalitate întunecată*** *faptul de a investiga faptele lui Maiorescu, pe care academicianul de azi îl consideră „legislatorul culturii române, creatorul criticii estetice, criticul care a impus pe Eminescu. I.L. Caragiale, Slavici și Creangă și a apărat ideea de adevăr în cultură“.*

– Eugen Simion vorbește ca să se afle în treabă. Tot așa cum știe din auzite cîte ceva despre documentele din arhivele secrete austriece. În urechiada lui zice că ar trebui publicate și celelalte, dacă mai sunt. Numai că eu am publicat câteva sute de pagini în *Codul invers*! Ceea ce știa Franz Joseph în 1883, nu știe Eugen Simion nici în 2015:

A vorbi în termenii aceștia: **„legislatorul culturii române, creatorul criticii estetice, criticul care a impus pe Eminescu. I.L. Caragiale, Slavici și Creangă și a apărat ideea de adevăr în cultură“** înseamnă că n-ai uitat să scrii ca la *Lupta de clasă* (unde nu erau, totuși, permise greșelile de limbă, ca la Academie…). De Cugler, de Șerbănescu, de Brătescu-Voinești, ce să zicem? În epocă, Hasdeu îi era superior în filologie lui Maiorescu, Tocilescu îi era superior lui Maiorescu în istorie, iar în logică Maiorescu era un mare plagiator. Dacă e să fim cinstiți cu prefața lui Maiorescu la volumul de *Poezii* din 1883, textul lui Maiorescu este ridicol, scris într-o limbă de lemn penibilă. Aproape că nu există în această ediție poezie fără greșeli de tipar.

Ar fi bine ca Simion să se ducă la bibliotecă, deși este târziu, foarte târziu.

– Ai publicat în revista Tribuna (15 ianuarie 2012) studiul ***Eminescu. Istorisirea celei mai cumplite crime din istoria României****. Studiul tău a provocat replica palidă a lui Nicolae Manolescu însoțită de tot felul de comentarii produse de perieci flatulenți. Pe*

Nicolae Manolescu l-ai definit ca ***necalificat în Eminescu.*** *Acum, Eugen Simion scrie în prefața* ***Maladiei lui Eminescu*** *că Maiorescu a ajuns „simbol al complicităților joase și inspiratorul și proteguitorul unei odioase crime intelectuale…". În timp ce Manolescu spunea că studiul tău are „stupide ipoteze", Eugen Simion (ca fost lucrător la Lupta de clasă) scrie că este o aberație care „se lățește și face carieră într-o cultură a suspiciunii și a comploturilor".*

Ce replică îi dai lui Manolescu și ce replică îi dai lui Eugen Simion?

– Replica mea este chiar textul *Eminescu. Istorisirea celei mai cumplite crime din istoria României*.

Interviu